

Finansministeren (Heinesen):

Jeg vil sige til hr. Maisted's spørgsmål, at med det kendskab, som jeg har til kommunal administration her i landet, så kan jeg kun sige, at jeg har ikke nogen grund til at betvivle, at amtsrådene og kommunalbestyrelserne skulle være i stand til at tage stilling til sådanne spørgsmål på en fuldt forsvarlig måde.

Det, som hr. Maisted anfører i begrundelsen for sit spørgsmål, kan oprigtig talt ikke give mig anledning til at nære tvivl om sagligheden i de kommunale råds afgørelser af disse spørgsmål. Når hr. Maisted ligefrem svinger sig op til at tale om, at det er ødelæggende for demokratiet i amter og kommuner, at folkevalgte tager stilling til sådanne spørgsmål, så synes jeg, at det er nærliggende at minde hr. Maisted om, hvad demokrati betyder.

Yderligere vil jeg sige, at jeg finder, det er en helt naturlig konsekvens af de tanker, der ligger bag vort kommunale system og vort kommunale selvstyre, at afgørelser af denne karakter er overladt til den enkelte kommunalbestyrelse.

Den enkelte kommunalbestyrelse og det enkelte amtsråd er den øverste myndighed for det ansatte personale i den pågældende kommune eller amtskommune, og det er overladt til denne myndighed at forvalte de personalemæssige anliggender under ansvar over for vælgerne — og med de øvrige garantier for afgørelsernes rigtighed og saglighed, som er indbygget i systemet. Jeg synes heller ikke, man kan se bort fra den omstændighed, at kommunalbestyrelserne er kollegiale organer, hvor afgørelsen om ikke at anmelde en kriminel handling altså nødvendigvis må træffes af flere personer i fællesskab, i modsætning til i det statslige hierarki, hvor hvert enkelt led på stigen er en enkeltperson.

Maisted (FP):

Jeg føler mig ikke så tryk som ministeren med hensyn til, at kommunalbestyrelser og amtsråd er i stand til at udøve en dømmende myndighed. Jeg synes, det er meget lidt tiltalende, idet vi jo er enige om, at sådanne sager bedst afgøres af vores retsvæsen. Jeg føler mig ikke overbevist om, at befolkningen finder, at afgørelser, der er truffet bag lukkede døre af kommunalbesty-

relser og amtsråd, er lige så gode som f. eks. en domfældelse i sådanne kriminelle sager.

Finansministeren (Heinesen):

Når nu hr. Maisted siger, at sådanne spørgsmål med rimelighed burde afgøres af retsvæsenet, så synes jeg, det er nærliggende at pege på, at hele vores retssystem jo i høj grad har måttet indrette sig på, at det oftest vil bero på et skøn hos den, der har været offeret for en kriminel handling i form af tyveri eller besvigelser, eller hvad det nu kan være, om der skal ske en anmeldelse eller ej, og når vi må acceptere det, så synes jeg ikke, det kan være så svært at acceptere, at man, når det drejer sig om tilfælde, hvor det er en kommune, der står som offeret, på tilsvarende måde overlader skønnet til den kommunalbestyrelse, der er valgt til at forvalte kommunens anliggender.

Maisted (FP):

Jeg må gøre ministeren opmærksom på, at jeg taler ikke om sager, der hviler på skøn, men om erkendte handlinger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Voigt (FP) til finansministeren:

„Vil ministeren med henvisning til de fremkomne presseoplysninger om en årlig samfundsbesparelse på 1,4 mia kr. ved indførelse af sikkerhedsseletvungen oplyse, hvor stor en del heraf der forventes at vise sig i form af fald i de offentlige udgifter, og hvilke skattelettelser der i den anledning forberedes?“

(Spm. nr. 119).

Skriftlig begrundelse.

Det fremgår af en ledende artikel i dagbladet Politiken den 19. november 1975, at de færre trafikdrab og de mindre alvorlige kvæstelser, der vil være, når tvangsloven om sikkerhedsseler træder i kraft den 1. januar 1976, indebærer en forventet årlig besparelse på 1,4 mia kr. til hospitalsbehandling, tab af forsørger, tabt arbejdsfortjeneste osv.

Det må i disse sparetider med knaldhøjt skattetryk være i befolkningens interesse at få klarhed over, hvor ministeren ønsker at lade de 1,4 mia kr. vandre hen.